

Promontory Point

tábor Kadov I. běh

1.7. – 21.7. 2017

táborové dobrodružství

Téma: Zjistili jsme, že jsme omylní. Udělali jsme velkou chybu – jednali jsme ve vlastním prospěchu bez ohledu na důsledky pro naše okolí. Ale poučili se z ní do budoucna.

Průběh dobrodružství:

Ocitli jsme se na divokém západě. Ale tom opravdu divokém. Pomáhali jsme totiž stavět železnici, která na západ Ameriky přinesla postupně civilizaci. Celé to začalo tím, že nás vláda USA pozvala na tiskovou konferenci. Taková nabídka se neodmítá, takže jsme šli.

Na tiskové konferenci nám zástupce vlády u řečnického stolku představil, že tisková konference byla svolána k zahájení stavby transkontinentální železnice, která měla spojit východní a západní pobřeží Spojených států Amerických. Ocitli jsme se tak v na začátku druhé poloviny devatenáctého století. Byli nám představeni i zástupci železničních společností, které se o stavbu starali. Jednou společností byla Central Pacific Railroad, která stavěla železnici směrem od západu na východ, druhou společností byla Union Pacific Railroad. Ta stavěla železnici od východu směrem k západnímu pobřeží. Společnosti dostávaly zapláceno za postavené kilometry. Ta, která navíc zvítězila ve stavebním závodě a dřív dorazila k cíli zvanému Promontory Point, měla získat do svého užívání zlatý důl. Hrál se tedy o hodně.

My byli na tiskovou konferenci pozváni proto, že nás vláda považovala za dělníky železnice, a dostali jsme tak šanci ucházet se o několik vládních zakázek. Ihned po návratu z konference jsme začali debatovat a připravili svou nabídku na jednotlivé práce. Dvě z těchto zakázek jsme nakonec získali. Pravděpodobně díky skvělé nabídce, kterou jsme vypracovali. Měli jsme tedy vládě dodat rozlišení pracovních pozic, za které jsme si řekli o 8 dortů, a pozlacené pamětní železniční hřebíky, za které jsme požadovali zlaté čokoládové mince. Zakázky jsme i přes menší obtíže splnili. Dostali jsme jak vynikající dorty a zlaté čokoládové mince, dostali jsme navíc i stejnokroj pracovníků na železnici – barevné klobouky. Využili jsme je hned jako rozlišení družinek. Sami jsme se navíc rozdělili na jednotlivé pracovní pozice a klobouky jsme si ozdobili rozlišeními, která jsme sami vyráběli. Díky tomu jsme se

definitivně zařadili mezi dělníky železnice a jako s takovými s námi okolí počítalo. Brzy nato se u nás proto stavily obě společnosti. Chtěli využít našich pracovních dovedností a tím tak urychlit svou stavbu a získat zásadní výhodu v závodu o Promontory Point.

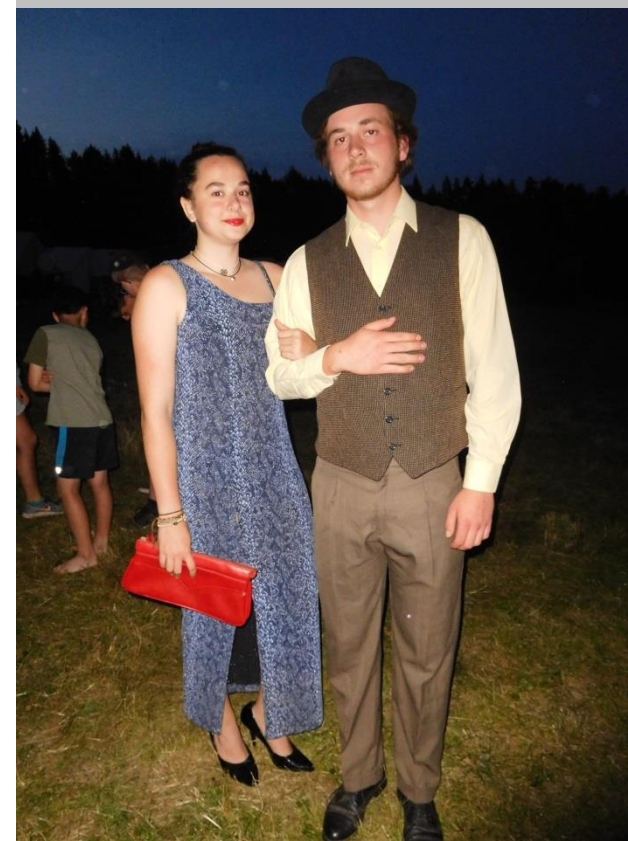
Jako první tak učinil zástupce společnosti Central Pacific Railroad, který po nás chtěl postavit maketu lokomotivy tak, aby ji mohl používat k propagačním účelům. Nabídl nám za tuto práci generátor elektrické energie v táboře. Měli jsme se brzy rozhodnout. Odtušili jsme ale, že nebudeme spěchat – co kdybychom dostali podobnou nabídku i od druhé společnosti. To se nakonec také stalo. Přišel i zástupce Union Pacific Railroad. Ten od nás chtěl vyrobit fotoreklamu – nafotit reklamní materiály pro každou jednotlivou pracovní pozici. Jako odměnu bychom dostali cheeseburgery od McDonalda. Rozhodli jsme se, že si uspořádáme volby a demokraticky zvolíme, pro koho budeme pracovat. Volili jsme veřejně, nainstalovali jsme si model vláčku a určili jsme si, který vagon symbolizuje který úkol. Potom jsme postupně vhazovali lístky do jednotlivých vagonů. Bylo to velké rozhodování. Třeba nejstarší kluci moc chtěli stavět model vlaku, ale zase nechtěli, aby byla v táboře elektrika. Přáli si, aby tábor zůstal takový, jaký je – bez mobilů, nabíječek. Volba nakonec dopadla docela jednoznačně. Zvolili jsme práci pro Union Pacific Railroad. Fotili jsme na staré fotoaparáty na jedno použití a na film. Byla to dost zábava, užili jsme si to. A když jsme dostali za odměnu hamburgery, mohli jsme se po nich utlouct. Jak tak stavba pokračovala, začalo být jasné, že bude úspěšná. Však jsme taky nedlouho od zahájení stavby byli pozváni na Galavečer železnice pořádaný k příležitosti úspěšně postavených sta mil železnice. Oblékli jsme si parádní oblečení, nacvičili zásady etikety a vydali se na galavečer. Byl perfektně zorganizován, dostali jsme slavnostní přípitek – šumivé víno, byl připraven banket, chuťově skvělé jednohubky. Jako součást galavečera si vláda USA připravila krátkou přednášku o stavbě železnice v dalekých Čechách. Bylo to moc zajímavé. Dozvěděli jsme se mimo jiné, že železnice stojí za růstem významu Pardubic a úpadkem Kutné Hory. Co ale bylo zásadní součástí galavečera byl proslov zástupce vlády, který chválil

úspěchy stavby a vyzval k vyjednání nových kontraktů a dal prostor oběma společnostem, aby s námi bez přítomnosti druhé společnosti jednali. Shodou okolností po nás obě společnosti chtěly ten samý úkol – postavit kemp, základ nového města, který bude stát u železnice a do kterého se usadí dělníci. Měli jsme kemp i otestovat – uvařit si v něm a strávit v něm noc. To se nám samozřejmě líbilo. Central Pacific Railroad nám za tuto práci nabídl zmrzlinu. Union Pacific Railroad nám nabídl popkorn. Rozhodli jsme se, že budeme volit veřejně, pomocí zvednutých rukou. Než k tomu ale došlo, ještě nás oslovila vláda. Nechtěla, abychom si zvolili druhou společnost než poslední. Proto ještě přidala dotaci na její odměnu v podobě ping-pongového vybavení. Proto bylo celkem jasné, že jsme si zvolili Central Pacific Railroad. Před koncem galavečera jsme ještě přihlíželi překvapení. Vláda nachystala promítání krátkého filmu, ze kterého se vyklubal videoklip k naší táborové hymně. Stavbu kempu jsme si užívali. Stavěli jsme stany, vařili si oběd na námi vykopaných ohništích, nanosili jsme si dřevo, připravili sloup na vlajku. Bylo krásně a den tak plynul, jak měl. Čekalo nás ale nemilé překvapení. Jak jsme později zjistili, stavěli jsme kemp na indiánském území. Indiáni, jak je známo, se s námi příliš nebavili a rovnou zaútočili. Odlákali nás z kempu a mezitím ho rozbořili. Protože jsme chtěli dokončit úkol, kemp jsme opravili, hlídali a strávili v něm noc. I přesto, že lehce poprchávalo. Indiáni se už nevrátili. Večer jsme si tedy moc pochutnali na slíbené zmrzlině, dostali jsme do kempu i večeři.

Další den nás čekalo další překvapení. Do tábora si to mířili indiáni. Trošku jsme se jich po předchozí zkušenosti báli. Ale nakonec vyšlo najevo, že mezi sebou mají bělocha, který jim radí sblížit se s námi. Souhlasili s ním, ale pouze pod podmínkou, že splníme jejich zkoušky. My válčit nechtěli, a proto jsme rádi souhlasili. Strávili jsme tedy den mezi indiány. Učili jsme se jejich zvyky, řeč, střilet z luku, házet sekeru i nože, barvili jsme se válečnými barvami. A nakonec jsme se naučili indiánský bojový tanec. Napoprvé nám bojový tanec moc nevyšel a indiáni nechtěli zakopat válečnou sekeru. Přesvědčili jsme je ale, že jim zkusíme tanec předvést znova. Tentokrát to byla paráda, a indiáni s námi tedy vykouřili dýmku míru.

Okamžitě také začali indiáni využívat naší přítomnosti a i oni si chtěli koupit naši práci. Ve světle předchozích zkušeností jsme ale čekali, jestli nepřijdou i společnosti. Abychom si případně vybrali tu nejlepší práci za tu nejlepší odměnu. Úkoly začínaly být obtížnější, ale zlepšovaly se i odměny, takže nám to bylo jedno. Indiáni po nás chtěli zaútočit na vládu a ukrást pro ně ohnivou vodu. Nabídli za to jízdu na koních. Central Pacific Railroad po nás chtěl ukrást plány ze základny Union Pacific Railroad. Za splnění práce by nás čekala odměna v podobě příjezdu prodejců dobrot k nám do tábora. Union Pacific Railroad pro nás měl také úkol – přepadnout projíždějící dostavník, zneškodnit pasažéry a ukrást dokumenty, které převážel. Jako odměnu nám nabídl nafukovací bazén, ve kterém bychom se mohli kdykoliv osvěžit. Opět jsme volili, tentokrát jsme se ale rozhodli, že budeme volit podle zásluh. Stanovili jsme si Westernovou Olympiádu jako hru, na základě jejíchž výsledků budeme volit. Ti nejúspěšnější měli nejvíc hlasů, ti nejméně úspěšní měli jen jeden hlas. Olympiáda měla speciální náboj a vyšla pěkně. Volby byly dlouho těsné, ale nakonec jsme si zvolili práci pro Union Pacific Railroad. Pořádně jsme se připravili, natrénovali jsme si přepadení, a když jsme zahlédli projíždět dostavník, vydali jsme se do akce. Zahradili jsme dostavníku cestu, zneškodnili cestující a ukradli převážené dokumenty. Celou akci jsme museli dělat v průtrži mračen a svítily nám do toho červánky. Až jsme se někteří báli. Ale všechno dopadlo dobře. Právem jsme byli hrdí na to, jak dobří banditi jsme. Večer jsme si ještě za odměnu uspořádali diskotéku. Další den jsme se hned pustili do nafukování bazénku. Netrvalo dlouho a společnosti za námi opět přišli s nabídkou práce. Znovu se ukázali také indiáni. Už jsme se ostatně těšili, co za odměny nám přišli nabídnout tentokrát. Central Pacific Railroad přišel s jasným vzkazem. Indiáni zpomalovali jejich stavbu. Proto nás požádali o vypálení indiánské vesnice. Za odměnu bychom si mohli ponechat vše, co ve vesnici bylo. Union Pacific Railroad pro nás měl také zapeklitý úkol. Měli jsme se vlízt do kempu Central Pacific Railroad a unést jednoho člověka, jehož fotku nám dali. Měli jsme ho následně zesměšnit po způsobu divokého západu – vyválet ho v oleji a posypat pilinami. Odměnou nám měla být permanentka, za

kteřou jsme měli získat několik dobrot: dortík, párek v rohlíku, kofolu a malinovku. Indiáni nám nabídli bizona – pěkně staženého a připraveného na oheň – za to, že zničíme tábor, který jsme již před nějakou dobou postavili pro Central Pacific Railroad. A útok jsme měli naračít tak, aby to vypadalo, že za ním stojí Union Pacific Railroad. Při volbách jsme se inspirovali americkými volbami. Volili jsme v rámci jednotlivých družinek. Družinka následně měla jeden hlas, který musela vhodit na základě výsledku své volby. Prostě volby podle toho, jak je pořádají americké státy. Přestože na jednotlivé počty hlasů nebyl výsledek vůbec jasný, kvůli volebnímu způsobu jasný byl. Rozhodli jsme se pro práci pro Central Pacific Railroad. Připravovali jsme se dlouho, toto byl moc nebezpečný úkol. Trénovali jsme a vyplatilo se. Když došlo na věc, museli jsme se dlouho plížit. Potom jsme provedli nečekaný útok. Vyšlo to, unesli jsme toho, koho jsme unést měli. A zesměšlili jsme ho opravdu poctivě. Až jsme z toho všichni byli moc zaražení. Ale nevadilo nám to – obzvlášť ne v momentě, kdy jsme dostali odměnu. Vedoucí navíc, když jsme si nevybrali bizona, zařídili alespoň selátko a večer ho opékali na ohni. To jsme si pochutnali také dost. A kofola i malinovka tekly proudem. Párek v rohlíku jsme mnozí zbodli místo svačiny. Další den nás čekalo překvapení. Vláda se nám po delší době ozvala. Rozeslala nám pozvánky, měli jsme se zúčastnit veřejné popravy. Popravený měl být nějaký ztroskotanec, prý se zprotivil zákonům. Byli jsme zvědaví, co uvidíme, tak jsme šli. Když jsme dostali na místo, všechno již bylo připraveno, odsouzenec měl kolem krku smyčku. Zástupce vlády nám přečetl proslov a odůvodnění popravy. Zůstali jsme stát jak zkoprnělí. Vždyť odsouzenec měl být popraven za to, že unesl a zesměšnil člena Union Pacific Railroad. Polil nás všechny studený pot, když jsme si uvědomili, že větší nevinného člověka za něco, co jsme my sami provedli. Teprve tehdy nám pomaličku začalo docházet, co jsme v poslední době pro svůj osobní zisk způsobili. Než jsme se ale dokázali vzpamatovat, dokončil zástupce vlády svůj proslov a vyzval katy, aby pod odsouzencem, Johnem Stonestonem, podkopli podstavec. John Stonestone se tak se smyčkou kolem krku zřítíl do prázdna a začal se škrtit. Udělali jsme to jediné, co jsme mohli. Vystartovali jsme a odsouzence zachránili. Odvedli jsme ho do tábora a

jali jsme se zjišťovat, proč se ho snažili oběsit, když prokazatelně to, za co měl být oběšen, neudělal. Dozvěděli jsme se tedy, že je to novinář, který se dostal ke kompromitující informaci. Vláda ho tak chtěla odstranit, aby ji nemohl publikovat. Když se dozvěděl, co jsme udělali, že jak jsme pro svůj vlastní zisk konali, nebyl rád. Naopak nám dost vyhuboval. A my se styděli. Hodně jsme se styděli.

Abychom alespoň trošku napravili, co jsme provedli, rozhodli jsme se mu pomoci. Rozhodli jsme se, že zveřejníme informaci, že vláda vědomě škodila oběma společnostem a snažila se co nejdéle zdržovat stavbu železnice, protože tajně těžila zlatý důl, který slíbila dát vítězi závodu o Promontory Point. Snažila se ho vytěžít tak, aby v něm nic nezůstalo.

Věděli jsme, že vláda ví, že jsme Johna Stonestona zachránili my. Věděli jsme, že si odvodí, že máme informaci proti ní. Proto jsme očekávali vládní útok. Přišel. Byla to brutální bitva pěstí proti pěstem. Prali jsme se ze všech sil. Navíc jsme si připravili lest, Dělali jsme, že jsme ztratili dokument, ale ve skutečnosti jsme ho měli schovaný jinde. Vyrobili jsme si totiž kopii. Vláda tak myslela, že bitvu vyhrála, ale vlastně nevyhrála. Hned další den jsme informaci zveřejnili v novinách. Vláda padla, zafungovala demokracie a v nových volbách byli zvoleni noví představitelé státu. Ti nám také přišli slavnostně oznámit, že stavba byla dokončena. Došli jsme si tedy vyzvednout památeční předmět a zvěčnit se podpisem na dokument s názvem „zasloužil se o železnici“.

Pomohli jsme tedy vybudovat transkontinentální železnici, užili si spoustu akce a zábavy. Také jsme se ale dozvěděli, že o svých činech musíme více přemýšlet – především nad jejich důsledky nejen na nás, ale i na naše okolí.

co jsme měli na táboře

Co jsme měli na táboře:

Rozlišení družinek: Barevné klobouky.

Bodování družinek: Model železnice v americké krajině, který byl funkční a děti si ho mohly kdykoliv zapnout, aby vlak jezdil. Přibývaly pražce, družinka, která jich měla víc, vedla. Přesný počet bodů určoval rozcestník s napsanými body.

Bodování stanů: Na velkém plátně namalovaná lokomotiva. Body se psaly do nárazníku.

Označení stanů: Klasické, zalaminovaná jména dětí.

Vlajky: Tentokrát jsme na stožáru neměli tři ale jen dvě vlajky. Velkou státní, zavěšenou jako prapor a vlajku Loukaře. Vlajku se znakem hry jsme tentokrát vynechali. Stožár byl tentokrát na úrovni začátku jídelny a ne uprostřed tábora jako obvykle.

Bodování jednotlivců: Body se na ni tentokrát jen netiskly, ale každý měl za svým jménem koleje a lokomotivu, která se dle získaných bodů posouvala.

Nástěnky: Byly klasické, doplněné o tématické věci o prožívaném dobrodružství.

Zpěvníky: Zůstala verze z roku 2015.

Portáči a Tháliáci: Zůstali také klasičtí.

Jídelák a rozpis dne a noční hlídky: Na jídeláku byl vyobrazen jídelní vagon. Na programu dne paní, která si užívá prázdninový den. Na nočních hlídkách potom vlak, uhánějící po kolejích tmou.

Pamětní list: Paměťáky byly s motivem lokomotivy divokého západu v americké krajině podbarvené dobovými novinami.

Lokomotiva: Zvonička se letos proměnila v lokomotivu. A zhruba od poloviny tábora zkrášlovala prostor před kuchyní.

Hlášení: Letos jsme děti svolávali hlášeními, která byla nahraná a nápadně připomínala hlášení z drážního rozhlasu.

Totem: Za to, že jsme jeden den zvládli fungovat s Indiány a vstřebávali jsme jejich zvyky, tak nám indiáni darovali totem. Byl na něm mimo jiné obrazce vyrytý i nápis Loukaři. Na jeho vrcholu seděl loukařský panáček. Byl těžký asi 300 kg.

Indiánská vesnice: Vyrostla okolo týpí a uvnitř týpí. Po táboře se také objevilo několik lapačů snů.

Vlajky společností a indiánů: Oznamovali jsme jimi, kterou společnost jsme se právě rozhodli podpořit. Jedna vlajka byla žlutá se znakem Union Pacific Railroad, druhá modrá se znakem Central Pacific Railroad. Indiáni měli velký lapač snů. Přibýjeli jsme je na stožár.

Železnice: Čas od času jsme pokládali koleje i v táboře. Železniční koleje byly krátké, ale vedly od stanů a týpí dolů k jídelně. Za pinpongáčem byla také umístěna hromada ještě nezpracovaných pražců.

Noviny: Odebírali jsme noviny, které jednou týdně shrnovaly uplynulé události. Měly několik stránek a nakonec jsme si všechny rozdali domů.

Závěrečný dar: V dřevěném kolečku byly vyobrazeny koleje s velkým zlatým hřebem uprostřed zatlučeným. Pod kolejemi byl také nápis Kadov 2017.

Hymna: Promontory Point TEXT: ANIČKA LUKEŠOVÁ / HUDBA: PŘÉMA PROCHÁZKA

INTRO: E - Hmi (Asus4)

E

NOVÝ SVĚT PŘED TEBOU V DÁLI

Hmi (Asus4)

VZDUCHEM PRACH A NADĚJE VÍŘÍ

E

NEVĚŘÍ TEN, KOHO TO PÁLÍ

Hmi (Asus4)

ŽE JEDINÉ, CO TĚ TEĎ TÍŽÍ

A6

JE KOLIK DNÍ ZBÝVÁ

A

A KOLIK NOCÍ

A71 A72

NEŽ OBLAK PÁRY ROZPUSTÍ SVÁRY

REF.

Hmi A

PRÉRIÍ SE NESE HOUKÁNÍ KAŽDÝ DEN VLAK SVŮJ STÍN DOHÁNÍ

C#mi E

SRDCE TVÉ LÁKÁ ZLATÝ SEN SBOHEM

Hmi A

PRÉRIÍ SE NESE HOUKÁNÍ KAŽDÝ DEN VLAK SVŮJ STÍN DOHÁNÍ

C#mi E G/D (G)

SRDCE TVÉ LÁKÁ ZLATÝ SEN TAK RUKU DEJ A DÁL MĚ VEM

A/E (A)

SBOHEM

E - Hmi

SKUTEČNOST POVSTALA Z PLÁNŮ

BEZ DECHU ČAS KUPŘEDU KVAPÍ

NEHLEDÍŠ SI VÝZNAČNÝCH PÁNŮ

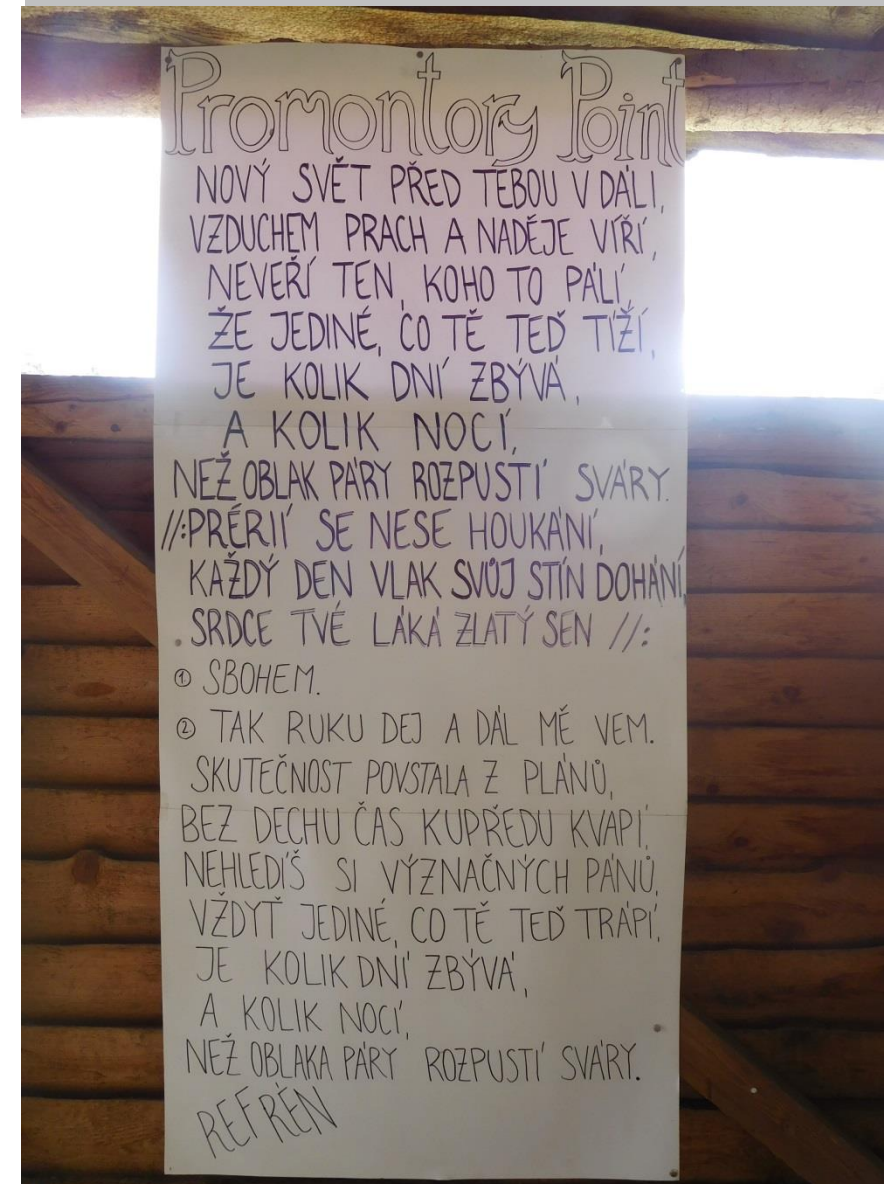
VŽDYŤ JEDINÉ, CO TĚ TEĎ TRÁPÍ

JE KOLIK DNÍ ZBÝVÁ

A KOLIK NOCÍ

NEŽ OBLAK PÁRY ROZPUSTÍ SVÁRY

REF.

účastníci tábora

Družinky

Družinky jsou uvedeny dle celkového pořadí, tučně jsou označeni vedoucí družinek. Někteřím družinkám odjížděli a přijížděli členové, počet byl ve všech srovnatelný.

Krvaví dělníci (červení): 1.**Šimon Svojtka**

Sára Hudson
Dynis Furman
Terka Vincenecová
Martin Jáchim
Adam Tran
Mates Sádlo Paruch

Mašinka Tomáš (modří): 2.**Kuba Ebert**

Johanka Rudolfová
Sam Hudson
Áďa Brabcová
Andy Davidová
Viktor Knobloch
Terka Zlochová
Natka Vodilová

Růžový mašiny (růžoví): 3.**Máťa Ebert**

Karina Rchichev
Bruno Valchář
Otto Zloch
Merlin Garbini
Pepa Eichler
Alex Rosolovský

Maskáčovní pracanti (khaki): 4.**Jenda Kvapil**

Maruška Tranová
Erik Rosolovský
Kamil Goleniewski
Láďa Ferko
Hugo Marx
Dáďa Lamich

Piráti železnic (béžoví) 5.

Dušan Židlík

Anča Tranová
Zbýša Daníček
Aleš Jáchim
Kiki Vojáčková
Zuzka Krejčová
Mikuláš Kubala

Orange Express (oranžoví): 6.

Helča Kouwen

Fíla Martin
Anahí Videla
Ivan Tran
Viki Halatyba
Berta Vinšová
Madla Ježková
Dan Rchichev

Hnědé koleje (hnědí): 7.

Elis Lážňovská

Míša Bayer
Péfa Coufal
Sean O'keefee
Alex Kubala
Róza Jirásková
Niki Siegrová
David Nene Kaláb

Černobílé dráhy: (bílí) 8.

Sára Perutková

Adam Pospíšil
Didi Budilová
Martin Sieger
Miri Ayari
Sam Navara
Kačka Vondráčková
Krista Lednová

Pořadí jednotlivců: 1. Viktor Knobloch, 2. Adam Tran, 3. Terka Zlochová, 4. Sean O'keefee

Vedoucí**HV** – Jan Balda Balík**OV** – Vojtěch Židloň Židlík

Jiří Balíček Balík

Michal Outea Otáhal

Tereza Savice Ebertová

Veronika Verísek Vodilová

Kateřina Gecka Gecová

Simona Síma Holubová

Tereza Píca Picková

Michala Míša Bayerová

Jaromír Bořek Němec

Přemysl Přéma Procházka

P – Františka Franta Tranová

Štěpán Štěpejš Martin

K – Petr Petich Škvor

Karel Hubšar

Z – Linda Hudson

Petr Loudčák Louda

Ř+H – Marek Mařena Rachač, Josef Pepišťe Mahcač**Návštěvy týden:** Peřan, Pája Dubiška, Jéňa,**Návštěvy:** Poopie, Tootsie, Brouk, Opča, Bohouš, Pája, Lucka Hasička, Saša, Vohav, Zinda, Štěpán Matuský.

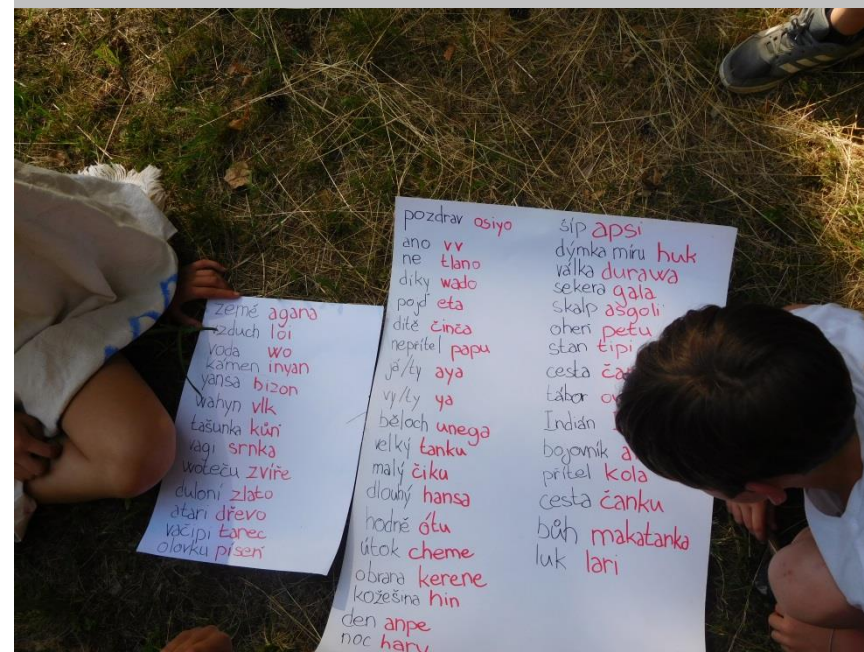
táborové střípky

Táborové střípky:

- Na táboře bylo letos **59 dětí**.
- **Počasí bylo letos skvělé**. Žádná extrémní vedra ani abnormální deště. Prostě ideální letní české počasí. Svatý Petře, takhle by to šlo, dík.
- Neměli jsme **klasický Gastroden**, ale v rámci táborového dobrodružství jsme celý den strávili stavbou kempu a jeho testováním. Takže došlo i na to vaření v přírodě. V kempu jsme strávili i noc. Děti ji tam strávily samy bez vedoucích.
- Přesně po deseti letech jsme **prožili příběh, který se neodehrával sám, ale vymýšleli ho vedoucí**. Přes počáteční údiv dětí, které tohle ještě nikdy nezažily, se to velmi vydařilo. Děti se rychle adaptovaly na nové podmínky a hra je zcela pohltila.
- Před táborem jsme nahráli **klip k hymně**. Vůbec poprvé. Při nahrávání na nás přišli policisté a museli jsme platit pokutu. Ale byli rozumní, takže jsme klip nakonec přece jen dotočili. Prostě jsme si jako koupili natáčecí čas.
- Děti si v rámci celotáborového dobrodružství tentokrát mohly samy volit, jakou cestou se vydají. Vedoucí jim do toho nikterak nezasahovali, **takže se příběh skutečně odvíjel podle dětských voleb**.
- Zařadili jsme **věšící scénu**. Po dlouhé a důkladné přípravě jsme jednu z postav opravdu pověsili včetně podkopnutí štaflí. Efekt to mělo velký. Když jsme ji potom odsekli a přivedli do tábora, tak děti ani nešpitly, když mluvila. Bylo to mocné.

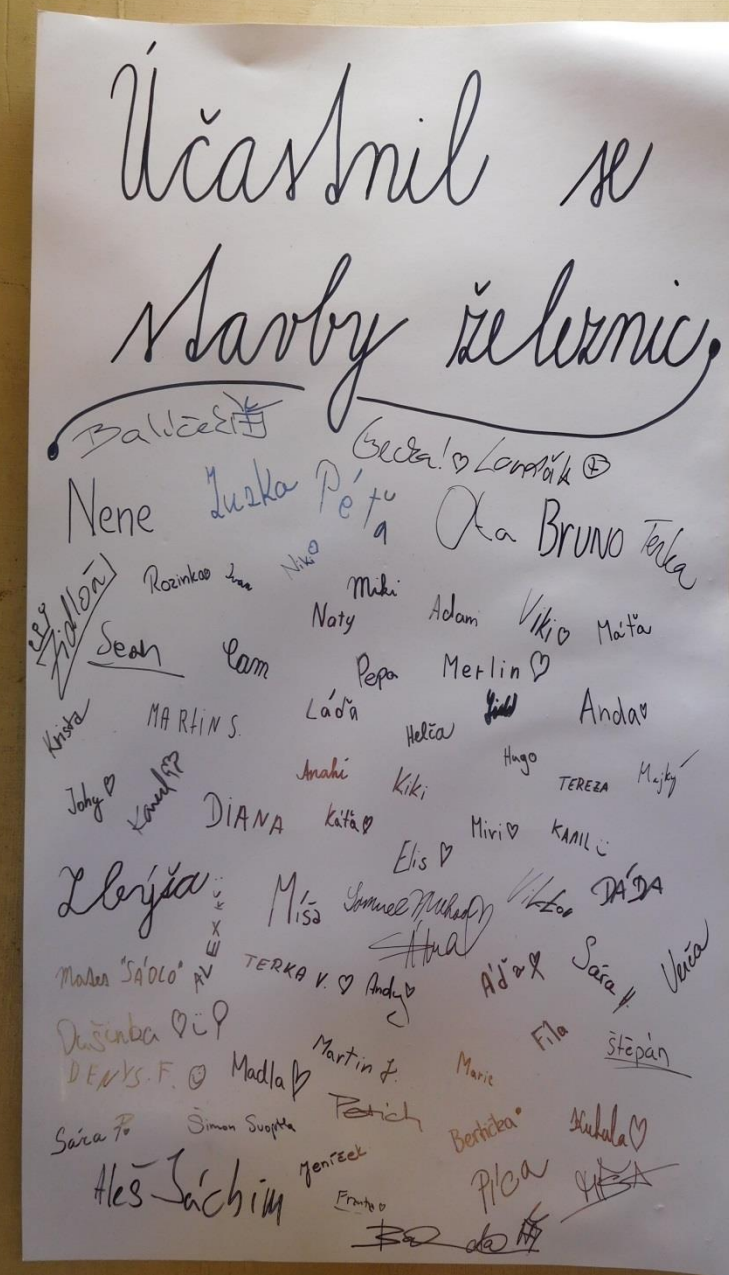
- **Františka s Ebrtkou se** s Baldou loučily málem tak, jako kdyby na tu popravu šel opravdu, jak se **bály**.
- **Vláda nás na konci napadla**. Normálně nakráčela v dvojstupech na Louku a silou se nás pokusila donutit odevzdat dokument, který ji kompromitoval. Regulérně jsme se s nimi poprali. A jakože omylem jsme si nechali dokument sebrat. Jenom jeho kopii. Originál jsme potom rozeslali do světa, aby se pravda dostala na veřejnost.
- Při téhle bitce měli nahnáno spíš vedoucí. **Rozvášněný dav** šedesáti dětí útočící na deset chudáků není moc příjemný pocit. Děti si servítky opravdu nebraly. A to ani ty nejmenší. Při povelu „útok!“ se děti s řevem rozběhly na vládní jednotky. Tyto neohrožené a silné jednotky se daly na regulérní úprk. A to tak kvapný, že zapomněli na místě Loudáka pod hromadou dětí.
- Akčních úkolů bylo letos několik.
- V jednom z nich jsme měli za úkol **přepadnout dostavník** a ukrást z něj plány. Nacvičili jsme si to nanenačisto. Když jsme potom zaútočili na dostavník, zjistili jsme, že jsme docela talentovaní bandíři. Nejprve jsme dostavníku zahradili cestu kládou, pak jsme spustili palbu hakisáky. Po několika nepříjemných zásazích posádky jsme ji donutili se vzdát. Tašku jsme našli a posádku svázali ke stromům.
- Při přepadání dostavníku jsme sami **byli překvapeni brutalitou dětí**. Nejenže si s gusem hodili hakisák na posádku, klidně do hlavy. Dokonce při zajímání a svazování si nebraly žádné servítky a někompromisně a dost drsně posádku

spoutali. Roubíkem potom umocnily děti bezmoc posádky. A to včetně malých, roztomilých holčiček.

- Ebrtce nevybíravě **pohmoždili ruku** při svazování. Páju s Verčou málem udusili roubíkama. Verču nejvíc překvapilo, že její vlastní sestra ji narvala bez skrupulí zmuchlaný šátek až do krku.
- Při dalším úkolu jsme měli za **úkol přepadnout osadníky kempu**, který jsme jim sami postavili. Všechny jsme zahnali až na jednoho. Toho jsme totiž potřebovali zajmout. To se nám podařilo. Potom jsme ho dle instrukcí svázaného na tyči odnesli na připravené místo, kde jsme jej přivázali ke čtyřem kůlům k zemi. Pomazali jsme postavu olejem a pilinami, abychom ho zesměšnili. Opět jsme byli překvapeni, jak se toho děti s gustem zhostily. Polovina sice mlčky a víceméně pasivně pozorovala hrůznou scénu. Ale druhá polovina si ji až sadisticky užívala. Opět se potvrdilo, že bez rozmyslu vypuštěný dav ke konání „spravedlnosti“ je šíleně špatná věc. I mlčící polovina totiž za půl hodiny bez výčitek svědomí inkasovala odměnu.
- Obecně teď zpětně můžeme konstatovat, že **se úkoly stupňovaly až do nepřípustných mezí** a my jsme je měli odmítnout už dávno. Nakonec jsme naštěstí přece jen procitli. A to ve chvíli, kdy jsme si uvědomili, že chtějí pověsit nevinného člověka. A to kvůli činu, který jsme spáchali my. Byla to pořádně studená sprcha. Když jsme novináře posléze odsekli a dovedli si ho do tábora, byli jsme jako zařezaní. Mlčky jsme s otevřenými ústy poslouchali jeho vypravování a kárání, co jsme všechno vlastně zavinili nebo mlčky schválili.

Začali jsme se stydět, když nám to všechno docházelo. Spousta souvislostí nám prostě vůbec nedošla, ostatní jsme si omluvili sami v sobě atraktivitou odměn, které jsme za to inkasovali.

- Spotřeba vody letos byla **2,75 m3 vody na den**.
- Při **indiánském dni**, který jsme strávili celý v Cípu lesa, jsme se učili spoustě věcem. Pekli jsme si kukuřičné placky na ohni, malovali jsme si obličej, stříleli jsme z luku, vrhali nože a sekery. Učili jsme se indiánskou řeč a hlavně tanec, který měl být důkazem, že jsme ochotni s nimi fungovat v míru.
- **Tanec se nám napoprvé nepovedl**. A to vůbec. Byli jsme rozjívění a neklidní, takže není moc divu. A ještě jsme u toho splasili několik koní, které přejížděli okolo našeho tábora. Jezdci na koních měli co dělat, aby koně uklidnili. O to větší efekt mělo večerní opakování tance druhý den. To se oproti tomu prvnímu povedlo perfektně. Taky si to děti cvičily o poledňáku. Do ztichlého kraje až zlověstně a s ozvěnou zněl náš tanec. Taky ho náčelník a jeho syn náležitě pochválili a vykouřili s námi kalumet míru.
- Takřka jsme na našem běhu nepotřebovali dělat dřevo. Vystačilo nám to, co jsme loni udělali na druhém běhu a na Chvojí. Na druhém běhu, a ostatně i na Chvojí, jsme si zase do příštího roku udělali zásobu. Pomáhá to.
- **Řidiče nám přijeli dělat Mařena s Pepou místo Míry**, který letos na tábor nemohl. Zejména potom Mařena strávil na Louce spoustu dní.
- Táborové dobrodružství bylo letos kvůli všemožným odměnám **jedno z nejdražších v historii**. Ale vyplatilo se.

- Na táboře jsme si **pekli menší prasátko** v popelnici upravenou jako grill. Spousta dětí to nejenže viděla úplně poprvé, ale i poprvé to vůbec jedla.
- Při malém počtu lidí a náročnosti programu měli vedoucí **jen dvě hodiny poledňáku za celý tábor**. První týden jsme tak hráli volejbal. Třičtvrtě hodiny. Jeden z posledních dní jsme si šli zahrát Kubb. A to muselo být nakonec řečeno jako povinné, jinak bychom si ani to nezahráli.
- Děti na táboře dřepují, když **mluví sprostě**. Někdy se červenají i vedoucí, když děti zaslechnou. Děti to sice vědí, ale sprostě mluví pořád. Třeba letos šel Jára ze hry za dvěma malými holčičkami, které si povídaly. Jára je neposlouchal, protože přemýšlel nad tím, co ještě do oběda musí stihnout. Protože měl knedlík v krku, tak si odkašlal. Načež jedna z holčiček beze slova začala dřepovat. Zřejmě si myslela, že Jára poslouchal.
- „Tak co Same, jak se ti líbilo koupání?“ Sam R.: „**Cestou tam mi přišla trochu zima. Už, aby přišlo léto.**“
- Dianka ráno po budíčku.
D: „**Lindo, nemám náhodou nakřivo oči?**“
L: „Ukaž, nemáš, jsi jenom rozespalá.“
D: „Takže to opravdu nic není?“
Vedle stojící Karel: „Tak já to jdu zapsat.“
- **Olympiáda proběhla v duchu divokého západu** a obsahovala spoustu nových disciplín. Střelbou ze vzduchovky počínaje, vrháním nožů a sekery pokračující a jízdou na splašených mustanzích konče.

- **Balda si zaprovázkoval nářad'ovník.** Vyhnal z něj děti i vedoucí se slovy: „Kdo sem teď vleze dřív, než to uklidím, toho mignu!“ A odešel. Za chvíli se k nářad'ovníku přiblížila Natka V., kterou její kamarádka Anahí varovala: „Radši tam nelez, nebo tě Balda jebne.“ Kde na to ty děti chodí?
- **Loud'ák a Židloň stavěli lokomotivu** na místě zvoničky. Výsledek vypadal velmi hezky. Petichovi se ale nezdála délka stavění. Proto konstatoval, že tohle je lokomotiva značky Škoda. Škoda dřeva.
- Verča dlouho vykreslovala a vylepšovala **bodování stanů**. Malovala lokomotivu zepředu. Když už byla takřka u konce, tak jí to Jára omylem polil. Verča v klidu odložila štětec, s pohledem drfícím nejtvrdší skály se podívala na kajícího se Járu a slovy: „Jdu se osprchovat.“ A odešla.
- Kuba E. se při výplňovce **běhací piškvorky** dohadoval a tvrdošjně trval na tom, že takhle se hraje dáma. Asi deset minut, než mu došlo, že si dámu poplet skutečně s piškvorkama.
- Při stavbě kempu se děti činily. Výsledek byl velmi dobrý a **kemp byl opravdu funkční**. O to víc nás překvapili a naštváli indiáni, kteří nás odlákali a kemp zbořili. Jeho znovupostavení nám trvalo podstatně kratší dobu. Byli jsme totiž už znalí všech postupů, takže to byla docela rychlovka.
- Karina byla nějakou kamarádkou z legrace nařknuta, že je **okouzlená Míšou B.**, na kterého pořád koukala. Její odpovědí bylo, že se jí nelíbí Míša, ale jen jeho žíly na rukách.

- V táboře **jsme stavili železnici**, abychom si naladili atmosféru. Při pokládání kolejí a pražců probíhal jakýsi rituál. Vedoucí oblečení v kostýmech, děti v kloboucích. Bylo to i občas hezké.
- Balíček, Balda, Židloň a Loudák se před táborem nějaký čas neoholili, aby si na táboře mohli **oholit vousy** tak, jak to měli chlapi v dobách stavby transkontinentální železnice v Americe. Na Baldovi a Balíčkově to bylo i vidět.
- S takto upravenými vousy Balda přijímal paní hygieničku. **Hygienická kontrola dopadla v pořádku.**
- **Balda sprdnul děti**, že mluví sprostě. Mluvily sprostě dost. Tak je Balda sprdnul hodně. Po půl hodině se zúčastnil scény. V rámci hereckého výkonu během ní dvakrát do ticha zařval „ty vole“. Jeden z těch výchovnějších okamžiků.
- Fíla Martin šel **po Louce bos**.
Mařena: „Proč chodíš po špičkách, bolí tě něco?“
F: „Abych si nezašpinil celá chodidla.“
M: „Tak proč si nevezmeš boty?“
F: „To bych musel do stanu, obout si je, zavázat a vrátit se. To by mi zabralo nejmíň 5 minut. A víš, co za těch pět minut můžu zažít?“
- Outýčko byl několikrát rozloben, že si děti u zpívání hymny a Hvězdičky při prvních tónech povídají. Tak jim vyčinił. „**Když se zpívá Hvězdička, tak se mlčí!**“ Což sice moc nejde, ale zafungovalo to.
- Při orchidejích běžel Balíček za Seanem. Chytačským křikem: „Seane, už tě mám!“
S: „**Balíčku, leda stolice...**“ a zkoprnělému a usmívajícímu vedoucímu utekl.

- Simča po příchodu do Alhambry z diskotéky si s Pícou stěžují, že se na té diskotéce cítí staré. **Síma praví.** „Já si už připadám jako Mojžíš. Přijdu si mezi děti zatancovat a všechno se rozestoupí. A ty potvůrky děti na mě koukají jako na zázrak ze starých časů.“
- Z indiánské řeči jsme převzali i některá slovíčka do Alhambry. Činča papu například znamenalo, že děti jsou nepřátelé. Leckdy byly. Ale přes to všechno letos vytvořily tak bezvadnou partu, že vyčnívala zase pod delší době nad party z ostatních let. **Letos bychom si dovolili jenom chválit!**
- Puřáky dopadly dobře. I kvůli počasí, které nám přálo.
- **Vyputování nejstarších.** Balda, Gecka a Štěpán šli s nejstaršími na již klasické místo k lomu u Defurových Lažan. Cestou Balda nechal chvíli děti, aby vedly. Dopadlo to dobře, ale vůbec nemuselo. Po prodírání se strání v lese, kde vůbec nevedla cesta, jsme se nakonec vynořili uprostřed nějakého stavení. Tam na nás dost překvapivě koukal pán, kdo mu to leze na pozemek. Balda se omlouval, seč mohl a pán byl naštěstí rozumný, ale bylo jasné, že dvacet puberfáků štrádující si to bez mrknutí oka po jeho pozemku mu vůbec nejsou příjemný. A dětem vůbec nepřišlo, že by to někomu mohlo vadit. Po příchodu na plac jsme se ubytovali a šli jsme se vykoupat do lomu. Koupání bylo skvělé.
- **Vyputování Středních.** Balíček, Terežka, Verísek a Majký vyrazili s „nejkrásnějším týmem“, jak svou skupinku sami nazvali k Vrbnu. Cílem výpravy bylo dosáhnout pověstného Jéňova místa. První zastávka proběhla u Lenky

v Kadově v krámě. Doplnili energii v podobě sladkostí a opět se vydali na cestu. Už cestou na obědové místo byla tato skupinka zákeřně přepadena třikrát srnami. Posilnění po obědě a pokračovali v slavné pouti. Naneštěstí velmi brzy narazili na zásadní překážku. Kukuřičné pole. Tímto bludištěm skýtajícím plno zatáček a všemožných pastí všichni nakonec prošli bez problémů. Až na vedoucího výpravy Balíčka. Ten celý překvapený **opustil pole ve stavu, pro který nenacházel slov**. Jeho netušená alergie na kukuřici mu dala pořádně zabrat. Majký se tedy vydal hledat místo, kde přenocují. V tu chvíli byla skupinka najednou bez Balíčka i Majkého. Když se Majký nakonec vrátil, tak celou skupinku omylem vedl okolo celého rybníku. Nakonec vše dobře dopadlo a na místo dorazila v pořádku a vyputování si všichni parádně užili.

- **Nejmladší** se s Lindou, Židloněm, Františkou, Dubíškou a Loudákem vydali do bývalého skautského tábora u Horažďovic. Vyputování si užili, protože kolem sebe neměli žádné starší děti. Akorát to šlapání.
- Na táboře se letos nestal **žádný úraz ani závažnější nemoc**. To je vždycky nejdůležitější.
- Letos byl **nově zastřešen pinpongáč**. Peřanův první pokus sice nevydržel ani na příjezd dětí na tábor, ale Peřan s Broukem a Pupánem na první návštěvě přijeli napravit architektovu pověst. Spadlo to až u nich na běhu, takže dobrý.
- Na záhonku opět rostly **bylinky** na vaření.

- **Svatbičky** probíhaly u lokomotivy. Oddávající Balíček a Židloň přijeli na koních. Svatby proběhly v kovbojském duchu. Součástí byl i pistolnický souboj otce s ženichem. Oddávající se oholili, nechali si akorát kníry. Naštěstí nepřišla v tu chvíli žádná návštěva a my jsme nemuseli vysvětlovat, že tihle dva divní strejdové jsou taky vedoucí.
- **Oddáni byli:** Sára P a Nene., Berta a Jenda, Terežka a Pěťa, Áďa a Bruno, Dádina a Madloun, Anička a Dušan, Maruška a Kuba,
- **Divadýlka** proběhla také u lokomotivy, **Porta** potom klasicky v jídelně v oktagonu.
- Před táborem jsme i **za pomoci dobrovolných darů od rodičů koupili nové molitany a motorovou pilu**. Motorová pila bohužel nevydržela ani první ročník a zadřela se. Už je opravená. Snad vydrží déle. Trampolína to letos taky nevydržela. Musíme koupit novou.
- Kvůli přízni počasí letos proběhlo několik **vodních bitev** děti vs. vedoucí. Děti si myslí, že vyhráli. Zajímavé je, že si to myslí i vedoucí. Tedy, že vyhráli vedoucí.
- Poslední **diskotéku ozvláštnil ohňostroj**.
- Taky bylo **občerstvení na diskotéky**. Tak třeba, kukuřičný klas, koláčky, párek v rohlíku, tatranky, kofola, malinovka, oranžáda, meloun, a asi ještě něco.
- Při hře **Vrch Mudrců** je již tradiční poslední otázka. „Chcete skončit?“ No a i přes to, některé družinky na ni neumí odpovědět. Jedna z nich letos odpověděla, že ne. Gecka tak začala improvizovat. Zapsala si čas, kdy družinka skončila, ale dál jim pokládala otázky, které si vymýšlela. Skončila až

při jedné otázce, kdy se zlomila smíchy v pase. Vymyslela otázku „vyjmenuj pět savců“. Když soutěžícímu došly po třech savcích nápady, tak mu poradila, aby si vzpomněl, která zvířata žijí v lese. Dostal ze sebe jen srnku. Gecka mu řekla, že mu ji neuzná, protože **každý ví, že srnka se líhne z vajíčka**. Soutěžící to potvrdil. „No, jo vlastně, vždyť to vím.“ a odběhl.

- Nikdo neprožíval indiánský tanec, který nebyl nepodobný maorskému tanci Haka tak, jako Péfa Coufal. To nasazení, zapálení a vášeň pro věc se slovy moc popsat nedá. Nicméně to neuniklo mnoha lidem. **V bytosti tak malého človíčka se během tance probudilo obrovské zvíře**, které by dokázalo svým projevem zastrašit nejednoho soupeře. Bylo to výborné.
- **Opět jsme si pochutnávali na skvělém jídle**. Z táborových stálic to třeba byla svíčková, knedlo vepřo, pečené kuře, palačinky, zapečené těstoviny a smaženky. Těžko soudit nejlepší jídlo. To si musí každý určit sám.

Vydáno v prosinci 2017

©LOUKAŘI

www.loukari.cz

